

ΑΡΙΣΤΟ

ΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Έν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ
 ἔτησίᾳ δραχ. 12, ἑξαμηνία δραχ. 7.
 Διὰ τὰ δημόσια καταστήματα » 20.
 Έν ταῖς Ἐπαρχίαις,
 ἔτησίᾳ δραχ. 14, ἑξαμηνία δραχ. 8.
 Έν τῷ Ἐξωτερικῷ,
 ἔτησίᾳ φράγ. 16 ἑξαμηνία φράγ. 9.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ

Δι' ἕκαστον στίχον διατριβῶν λε. 50.
 Δικαστικῶν κατασχέσεων » 8.
 Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μόνον τοῦ Παν. Π. Πηγαδιώτου. Αἱ ἐπιστολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἕν ἔτος καὶ προπληρόνεται εἰς Ἀθήνας.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΟΙ ΜΑΝΙΩΔΕΙΣ ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ ΤΟΥ «ΛΑΟΥ».

Ὁ πρῶτον καθηγητὴς τοῦ ποιη. καὶ Συνταγμ. Δικαίου ἀποβλήθεις καὶ πανταχόθεν ἐκδιωχθεὶς διὰ τὰ γνωστὰ ἀνοσιουργήματά του, ἐν δὲ τῇ ἀπελπισίᾳ του καταληθθεὶς ὑπὸ πρωτοφανοῦς λύσεως κατέφυγεν παρὰ τῷ συντάκτῃ τοῦ «Λαοῦ» ὅστις ὁμοιοπαθῆς ὢν, παρέδωκεν εἰς τὴν διάκρισίν του τὸ βδελυρὸν αὐτοῦ ὄργανον, τὸ δοχεῖον πάσης καταχθονίου ὕλης. Τοιοῦτοτρόπως ἡ μανία εὐρούσα τὴν καταχθονιότητα καὶ συνδεδεῖσα ἀδιαρρήτως μετ' αὐτῆς ἤρξαντο σωρεύουσαι καθ' ἑκάστην δυσωδεστάτην ὕλην κατὰ τε τῆς βουλῆς, τῆς Κυβερνήσεως καὶ κατὰ παντὸς ἐντίμου πολιτευομένου. Τὴν πρωτοφάνη ταύτην λύσαν τῶν συντακτῶν τοῦ «Λαοῦ» ἰδόντες, ἠναγκάσθημεν ἐν προηγουμένῳ φύλλῳ ἡμῶν ν' ἀφηγηθῶμεν τὸν πολυδύλλητον αὐτῶν βίον καὶ τὰ ἔσχατως παρ' αὐτῶν διαδραματισθέντα. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ φημῶσωμεν αὐτοὺς, τοῦναντίον ἠξήσαμεν τὴν λύσαν αὐτῶν

τοσοῦτον, ὥστε ἐπετέθησαν καὶ καθ' ἡμῶν ὑβρίζοντες καὶ ἀναιδῶς διαψεύδοντες, οἷα κατὰ τοῦ ἀποβλήτου καθηγητοῦ εἶπομεν. Μολονότι δὲν εἶχομεν σκοπὸν νὰ ἐπανέλθωμεν κατὰ συντακτῶν μαινομένων, διότι τοιοῦτος ἀγὼν εἶνε ὄλως μάταιος καὶ τῶν κυνοκτόνων ἴδιος, οὐχ ἤττον ἐπειδὴ οἱ ἀναιδεῖς ἐτόλμησαν νὰ ὑβρίσωσιν ἡμᾶς διαψεύδοντες, ὅσα κατὰ τοῦ ἀποβλήτου καθηγητοῦ εἶπομεν, διὰ τοῦτο ἀναγκαζόμεθα καὶ αὐθις νὰ λάβωμεν ἐκ τῆς κόμης τοὺς σεμνολόγους τούτους συντάκτας καὶ νὰ τοὺς φέρωμεν ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ οὐχὶ ὅπως τοὺς καταισχύνομεν, διότι ἡ αἰδῶς καὶ ἡ αἰσχύνῃ ἐξέλιπε πλέον ἀπὸ τοῦ ἐσιγματομένου προσώπου των, ἀλλ' ἵνα καταστήσωμεν γνωστὸν, ὅποια τέρατα κρύπτονται ὑπὸ τὰς καταχθονίους στήλας τοῦ «Λαοῦ».

Έν πρώτοις ἀπαντῶν, ὃ ἀπόβλητε καθηγητὰ καὶ τοῦ Συντάγματος κατεργάτα, διατείνεσαι ἀναισχύντως, ὅτι οὐδέποτε ἀντισυνταγματικῶς ἐγνωμάτευσες. Ἴσως ἢ καταλαβοῦσά σε νόσος σὲ κατέστησε ἐπι-

λήτμονα τῶν παρελθόντων κατορθωμάτων σου. Ἀλλὰ σὺ δὲν εἶσαι ὁ συντάξας καὶ ἐγχειρίσας τῷ τότε προέδρῳ τῆς βουλῆς Ζάρκῳ τὸ κατάπτυστον ἐκεῖνο ἔγγραφο, δι' οὗ ἐγνωμάτευσες, ὅτι οἱ ἐνιστάμενοι περὶ μὴ ἀπαρτίας ἀνάγκη νὰ ὦσι δέκα τοῦλάχιστον, ἐνῷ κατὰ τὸ Σύνταγμα ἀρκεῖ εἰς καὶ μόνον; Σὺ δὲν συνέταττες ἄρθρα καὶ παραρτήματα, δι' ὧν ἐπεδοκίμαζες τὴν διαγωγὴν τῶν στηλιτῶν καὶ δὲν προσεκαλεῖτο εἰς ὅλα τὰ καταχθόνια αὐτῶν συμβούλια γνωμοδοτῶν κατὰ τὸ συμφέρον αὐτῶν; Ἦδὴ δὲ ὑπερασπιζόμενος τοὺς ἐπισιμωνίᾳ κατηγορουμένους καὶ πραγματευόμενος περὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἀρμοδιότητος τῆς τε βουλῆς καὶ τοῦ εἰδικοῦ δικαστηρίου δὲν γράφεις ἐν τῷ «Λαῷ» ἀντιφατικῶς πρὸς τὸ σύγγραμμά σου; Καυχᾶσαι, ὅτι ἡ σπουδαιότης τῶν συγγραμμάτων σου ἐκίνησε τὸν θαυμασμὸν τῆς Εὐρώπης· ἀλλ' ἂν τοῦτο ἦ ἀληθές, διατί, ὅτε ὁ συντάκτης τοῦ «Αἰῶνος» ἐξελέγξας κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος τὰ συγγράμματά σου, ἀπέδειξεν αὐτὰ ἀνάξια ἀναγνώσεως, ὡς σύρραμμα

Κ Η Π Ο Σ

Ο ΛΟΓΙΩΤΑΤΙΔΗΣ.

Ποῖος ἀπ' ὄλους δὲν εἰξεύρει τὸν καλὸ Λογιωτατίδη,
 Ὅπου ὄλοι τὸν φωνάζουν βαγαπόντη καὶ κασιδίη,
 Καὶ ὁ Ἄνθιμος Αἰγίνης τὸν ὠνόμασε παιδί του
 Γιατί ἔβλεπ' ὁ καυμένος τὴν μεγάλην προκοπὴν του,
 Κ' ἐζητοῦσε νὰ τὸν κάμη μετὰ τὸ ἕνα καὶ μετὰ τ' ἄλλο
 Ἄνθρωπο πολὺ μεγάλο;

Ποῖος τὸν Λογιωτατίδη τὸν μεγάλο δὲν εἰξεύρει
 Ποῦ ἔμπορεῖ μετὰ χίλιους τρόπους τὸν ἀργύριον νὰ εὕρη,
 Κ' ὅταν ἔλθῃ εἰς ἀνάγκην, καὶ ἡ πείνα τότε σφίγῃ,
 Εἰμπορεῖ εὐθὺς καὶ βγάξῃ καὶ ἀπὸ τὴν μύϊγα ξύγκι,
 Καὶ ὡς ποῦ νὰ πῆς κρεμμύδι γίνεται ἀντ' ἄλλου ἄλλος,
 Ἄστρονόμος, γεωμέτρης, καὶ νομομαθῆς μέγας;

ὦ! καὶ ποῖος δὲν εἰξεύρει τὸν σοφὸ Λογιωτατίδη,
 Τῆς δημοσιογραφίας τὸ ἀτίμητο στολίδι,
 Ὅπου ἔξεύρει χίλιαις τόσαις καὶ μεγάλαις κουταμάραις,
 Καὶ σπουδαῖα ἄρθρα κάνει γι' ἄραις, μάραις, κουκουγάρεις,
 Καὶ κεντᾶ, καὶ φαρμακεύει, καὶ πληγώνει τὸν καθένα.
 Μετὰ τὴν κοπτερήν του πένα;

Ἐγὼ εἶμαι, ἐγὼ εἶμαι ὁ τρανὸς Λογιωτατίδης,
 Ὅχι ὅμως σὰν καὶ πρῶτα βρωμιασμένος καὶ κασιδίης.
 Ἐβγάλα τὴν βρῶμα ὅλη καὶ τὴν λίγδα καὶ τὴν ψώρα
 Ὅπου ἔτρωγ' ὄλοένα τὸ κορμάκι μου, καὶ τώρα
 Εἶμαι σὰν τὸ φηγουρίνι ἐδῶ μέσα ἔς τὰς Ἀθήνας,
 Καὶ γιὰ κόντη μετὰ εἰξεύρει καὶ ὁ Τάδες καὶ ὁ Δεΐνας.

Εἰς τὰ πρῶτά μου τὰ χρόνια ὄλοι μ' εἶχαν γιὰ σκουπίδι,
 Καὶ δὲν εἰξευρε κανένας τὸν σοφὸ Λογιωτατίδη,
 Καὶ ἀγνωρίστος ἔπερνούσα ὁ καυμένος τὸν καιρὸ μου,
 Κ' ὅλη ἡμέρα κι' ὅλη νύχτα ἐβαστοῦσα τὸ μυαλό μου,
 Κ' ἐσκεπτόμουν γιὰ νὰ εὕρω ἕνα μέσον, ἕνα τρόπον,
 Νὰ πλουτίσω δίχως κόπον.

...οισιή ύλην διαφόρων ευρωπαϊκῶν συγγραμμάτων ἀτάκτως καὶ ἀκαταλλήλως ριφθεῖσαν καὶ ἀποτελοῦν οὐδὲν ἄλλο ἢ τραγέλαφον, δὲν ἐτόλμησας νὰ εἴπης κατὰ τῆς ὁρθῆς ἐκείνης ἐξελίξεως οὐδὲ νομίζῃν; Διὰ τί οἱ παρ' ἡμῶν σπουδαῖοι τε λομικοὶ ἀποκαλοῦσι τὰ ἐν τοῖς συγγραμμάσι σου, σαριπόλεια ληρήματα; Ἀπαντῶν εἰς ὅσα περὶ ἀποβολῆς σου ἐκ τοῦ Πανεπιστημίου εἶπομεν, λέγεις ἀναισχύντως καὶ πάνυ πονηρῶς, ὅτι δὴ μόνον ὑπῆρξάν οἱ ἐν τῇ νομικῇ Σχολῇ ἐχθροὶ σου, οἵτινες σὲ ἐξέπεμψαν. Ἀλλὰ διὰ τί ψεύδεσαι πόσον ἀνάιδως; τίς τὸν φοιτητῶν τῆς νομικῆς Σχολῆς δὲν σὲ ἀπεδοκίμασε καὶ δὲν σὲ ἐσύριξεν οὐχὶ ἅπασι, οὐχὶ δις, ἀλλὰ μυριάκις κατὰ τὸ πολυετές διάστημα τῆς καθηγεσίας σου. Προσέτι καυχῆσαι κομπορρημονῶν, ὅτι αἰετοποτε ἐζήτησαν τὰς συμβουλὰς σου καὶ ἤδη σὲ παρακαλοῦσι νὰ δεχθῆς τὴν καθηγεσίαν. Ἐπίστευτας, ταλαίπωρε, ὅτι σπουδαῖος ἦθελέ τις ζητήσει παρὰ σοῦ συμβουλὰς, πλὴν τῶν στηλιτῶν καὶ τῶν κατάχθονίων, οἵτινες σὲ μόνον εὖρον τυφλὸν ὄργανόν των εἰς τὰ πονηρὰ σχέδιά των, καὶ σοὶ προσφέρει πρὸς ἐμπαιγμὸν τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους τὴν πανεπιστημιακὴν ἔδραν;

Τί δὲ νὰ εἴπωμεν περὶ τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ Αἰαίου; Ὁ ἀγαθὸς οὗτος στηλίτης ἀποδέχεται μὲν τὰ κατ' αὐτοῦ εὐχαρίστας, οὐχὶ ὁμῶς καὶ τὰ κατὰ τοῦ πεφιλημένου του, ἐφ' οὗ αὐτὸς τε καὶ οἱ συνέταιροί του στηρίζουσι τὰς ἐλπίδας των. Διὰ τοῦτο ἀποκαλεῖ τοὺς ὑβρίζοντας αὐτὸν λιβελλογράφους καὶ ὑπομισθίους! Ἄλλ', ὦ ἀγαθὲ Στηλίτα, ὁ ἐξελίγμων καὶ στηλιτεύων τοὺς ἐγκληματοῦντας καὶ τοὺς τὰς τῆς Πατρίδος ἐλευθερίας προδίδοντας, ἡ ὁ ὑπηρέτων καὶ ὑποστηρίζων αὐτούς, ὡς σὺ διὰ τὸν καταχθονίου ὄργανου σου, ἐστὶ λιβελλογράφος καὶ μισθωτὸς; Ἡμεῖς ἐσμὲν λιβελλογράφοι, οἵτινες οὐδέποτε ἀφίκαμεν τὴν κακίαν καὶ τὴν κακοήθειαν νὰ ἐγείρῃ θρασεῖαν κεφαλὴν καὶ νὰ περιφέρῃται ἐλευθέρως, ἡ σεις, οἵτινες κηρυχθέντες κατὰ τῶν θεσμῶν τῆς Πατρίδος, ἐν μιᾷ φωνῇ ἀπεδοκιμάσθητε, ἐξυβρίσθητε, ἐσυρίχθητε, ἐξεδιώχθητε, ἐκολοφίσθητε καὶ ἐσιγματίσθη-

τε παρ' ὄλου τοῦ ἔθνους; Ἡμεῖς ἐσμὲν μισθωτοὶ, ἡ σεις, οἵτινες διὰ τὴν ἀκόρεστον αἰσχροκέρδειάν σας, ἐνῷ πρώτοι ἠγγείρατε φωνὴν κατὰ τῶν δωροδοκῆθέντων ὑπουργῶν, διότι συνέταιροι ὄντες δὲν ἐλάβατε τὸ μερίδιόν σας, καὶ ἤδη, λαβόντες, φαίνεται, τοῦτο, βρηγύσεθε ζητοῦντες τὴν ἀπαλλαγὴν των; Καὶ ὅμως τολμάτε, ταλαίπωροι, νὰ ἐξέρχησθε διὰ τῆς δημοσιογραφίας ἐνώπιον τοῦ κόσμου!

Φίλτατε Ἀριστόφανες!

Διατελῶν παρσανίας ἀπὸ πολλοῦ καιροῦ, καὶ μὴ γνωρίζων πῶς νὰ διέλθω τὴν ἀνυπόφορον μονοτονίαν τῆς ἡμέρας, νυκθήμερὸν βεμβάζω ἐν τοῖς καφεψείοις, σκεπτόμενος περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς πατρίδος, ταβίζων, σκακίζων καὶ μπυλιαρδίζων, ἐνίοτε δὲ μετρῶ κατὰ μῆκος καὶ πλάτος τὰς ὁδοὺς τῶν ἰσοτεφάνων Ἀθηνῶν, καὶ μέλιτρα κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς τῶν Ἀπόκρεω, διὰ νὰ βλέπω μ α σ κ α ρ ἄ δ ε ς. Οὐχ ἤττον ὁμῶς ὡς καλὸς πολίτης καὶ περὶ πολλοῦ ποιούμενος τὴν Πατρίδα μου, ἀναγινώσκω καθ' ἐκαστὴν τὰς ἐφημερίδας τῆς πρωτεύουσας, διὰ νὰ ἴμαι πάντοτε ἐνημέρωτος εἰς τὴν πολιτικὴν, καὶ καθ' ἐκαστὴν σχεδὸν παρευρίσκομαι πρώτος εἰς τὴν πολυχρόστον δίκην τῶν πρώην ὑπουργῶν Νικολοπούλου καὶ Βαλασοπούλου, ἀφ' ἐνὸς μὲν διὰ τὸ ἀκροάζωμαι τὰς εὐφραδεῖς ὁμιλίαις τῶν ἐκ αὐτῆς ἀγορευόντων καὶ νὰ βλέπω τὰ διάφορα σχήματα τῆς ρητορικῆς, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ νὰ ἐργολαβῶ μὲ τὰς ἐν τοῖς θεωρείοις εὐεῖδεις κυρίας, ὡς ὁ ἀξιότιμος φουστανελλοφόρος βουλευτὴς Χαλκίδος.

Μίαν τούτων τῶν ἡμερῶν παρευρισκόμενος ἐν τῷ εἰδικῷ δικαστηρίῳ, καὶ ἔχων τὰ μὲν ὄτα πρὸς τὸν παταγῶδη χείμαρρον τῶν ἐπιχειρημάτων τοῦ νομομαθοῦς κ. Τυπάλδου, τὰ δὲ βλέμματα πρὸς τὰ θεωρεῖα τῶν κυριῶν, βλέπω ἐνώπιόν μου τὸν ἐν τοῖς μέλιτρα Φαναριώτῃ κ. Παπαρρηγόπουλον, τὸν διαπρηπῆ τούτου ἱστορικὸν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, ὅστις διὰ τῆς ὀγκώδους αὐτοῦ ἱστορίας ἀπέδειξε, ὅτι διὰ νὰ γράψῃ τις

τοιαύτην δὲν ἔχει ἀνάγκη γινώσκειν πολλῶν καὶ κρίσεως καὶ μελέτης καὶ νοῦ, ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ ἐντρέπῃται νὰ κατακλέπτῃ ἀσυστόλως τὸν τυχόντα ἱστορικὸν, καὶ νὰ ψευδολογῇ καὶ νὰ λέγῃ πᾶν ὅτι τῷ φαίνεται καλὸν ἀνεῦ τοῦ ἐλαχίστου ἐρυθήματος. Εἰσηλθε λοιπὸν ὁ κ. Παπαρρηγόπουλος, ἐξέβαλε τὸν πῖλον ἐκ τῆς σοφῆς του κεφαλῆς, ἔρριψε τὰ βλέμματά του ἐνθεν κακείθεν, καὶ μετὰ τὸ κομπαστικὸν καὶ περιφρονητικὸν ἐκείνο ὕψος, τὸ ὁποῖον ἀρμόζει εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ Φαναρίου καὶ τοὺς ἔλκοντας τὸ γένος ἐκ τούτων, εἶπε μετὰ σιγῆς φωνῆς «ὄχλος, ὄχλος», καὶ ἐν τῷ ἅμα ἐξῆλθε τοῦ δικαστηρίου.

Ἄν καὶ ἐνίοτε ἴμαι θεόκουφος καὶ πλέον αὐτοῦ τοῦ θεοτούμπη Ροΐδου, μολοντοῦτο ἡ φαναριώτικη φωνὴ τοῦ διαπρηπτοῦς ἱστορικοῦ διασπάρηται καὶ τὸ λεπτότερον τῆς ἀκοῆς μου ὄργανον, καὶ οἱ λόγοι του «ὄχλος, ὄχλος» μενοῦσιν ἀκόμη ἐναυλοὶ εἰς τὰ ὦτά μου. Πρέπει, ἀνέκραξα ἐν ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ, ὄχλος παράφορος ἐκ θυμοῦ, πρέπει ἡ γνησίαν ἑλληνικὴ φυλὴ νὰ χωρισθῇ τῆς Φαναριώτικης μάζας, πρέπει πᾶς ἀληθὴς Ἕλληνας ἀποφεύγῃ πάντα Φαναριώτην ὡς νόσον κολλητικὴν. Ἔχουσι μέγα δίκαιον νὰ παριστώσι τοὺς Φαναριώτας ἐξαμβλωμάττα καὶ δοχεῖα πάσης πονηρίας καὶ αἰσχροτήτος, διότι αὐτοὶ οὗτοι κατὰ διαφορὰς καιροὺς πολλὰκις ἐξητέλισαν τὸν Ἑλληνισμόν, καὶ διὰ παντίων αἰσχρῶν βραδουργιῶν καὶ πολλῶν καταχθονίων ἱησοῦτικῶν μέσων προέδωκαν τὰ ἑλληνικά συμφέροντα. Οἱ Φαναριώται εἶνε μία ἐκ τῶν βαρύτερων καὶ ἐπικινδυνωδεστερῶν πληγῶν, τὰς ὁποίας ὁ Θεὸς ἔστειλεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ οὐτοῦ, κυλισθέντες εἰς τὸν παχυλὸν βόρβορον τοῦ Φαναρίου, ἐδιδάχθησαν καθ' ὅλην τὴν ἐντέλεια κλοπῆν, τὴν ἀγυρτείαν, τὸ ψεῦδος, τὴν διαβολὴν, καὶ πάσας τὰς ἄλλας ἀμαρτίας, αἵτινες δρύνονται ἀενάως εἰς τὸ ἀχανές τῆς κολάσεως σκότος. Ἀφοῦ εἰς καθηγητὴς τοῦ ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, διδάσκων ἀπὸ τῆς ἔδρας τὸν Ἑλληνισμόν, θεωρεῖ ὡς Ἰλαρίαν τὸν λαὸν, τὸν λαὸν ἐκείνον, ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου ζῆ, καὶ ἀπὸ τὸν

ὁποῖον τρέφεται, ὁποία ἄλλη ἐναργετέρα ἀπόδειξις τῆς Φαναριώτικης κακοῦθειας καὶ αἰσχροτήτος; Ἐλησμόνησε, φαίνεται, ὁ Φαναριώτης Καθηγητῆς, ὅτι ἀπὸ τὸν λαὸν αὐτὸν, τὸν ὁποῖον ἀρέσκειται νὰ ὀνομάζῃ περριφρονητικῶς ὄχλον, ἐζήτησεν ἄλλοτε προστασίαν καὶ ψῆφον, ὅτε τῷ ἦλθεν ἡ δρεξίς νὰ ἐκτεθῇ βουλευτὴς εἰς Βυτινὴν ὀλαός ὁμως, μὴ εἰξεύρων πῶς νὰ ἐκφράσῃ τὴν πρὸς τὸν σοφὸν Καθηγητὴν ἀγάπην καὶ ὑποδωληφίν του, τὸν ἐπῆρε μὲ τὰ κομποῦνια. Αὐτὰ ἔλεγον τότε, φίλτατε Ἀριστόφανες, μετὰ σφοδρᾶς ἀγανακτήσεως.

Περαιῶν ἤδη τὴν ἐπιστολὴν μου, προτείνω ὅπως ἐν τῷ εἰδικῷ δικαστηρίῳ κατασκευασθῇ ἰδιαιτέρα ἔδρα ἐξ ἐλεφαντίνου κέρατος, διὰ νὰ κάθηται ὁ κ. Παπαρρηγόπουλος, ὡσάν τις εὐαρεστεῖται νὰ παρευρίσκηται εἰς τὴν δίκην.

Ὁ φίλος σου

ΕΓΩ.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Τὸ Σάββατον ἐξηκολούθησεν ἡ δίκη τῶν Νικολοπούλου καὶ Βαλασοπούλου. Πρώτος ἔλαβε τὸν λόγον ὁ κ. Βουλπιώτης, Εἰσαγγελεὺς τῆς Βουλῆς, ὑποστηρίζας διὰ μακρῶν καὶ λαμπρῶν ἰδεῶν καὶ ἀκαταμαχῆτων ἐπιχειρημάτων τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ δικαστηρίου. Μετὰ τοῦτον ὠμίλησεν ὁ κ. Λομβάρδος τὸ λαμπρὸν, τὸ εὐφραδὲς καὶ μεγαλοπρεπὲς τῆς ὁμιλίας τοῦ κ. Λομβάρδου διήγειρε τὴν προσοχὴν πάντων τῶν ἀκροατῶν, βαθεῖα δὲ σιωπῇ ἐπεκράτει καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ὁμιλίας του. Κατόπιν ὠμίλησεν ὁ κ. Τιμολέων Φιλήμων, ἀπαρτίστας πάντας τοὺς ἰσχυρισμοὺς τῆς ὑπερασπίσεως.

Τὴν Δευτέραν ἐξηκολούθησεν ἡ δίκη. Ὁ κ. Μαυρομμαρᾶς ὠμίλησε καὶ πάλιν περὶ τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ δικαστηρίου, ὑποστηρίζας ὅτι πᾶσα ἐνέργεια ἀναγομένη εἰς τὴν προδικασίαν, ἀνήκει εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Βουλῆς. Μετὰ τοῦτο ἐπεραιώθη ἡ ἐπι τῶν προκαταρκτικῶν ζητημάτων συζήτησις.

Χθὲς τὸ εἰδικὸν δικαστήριον συνεδρίασεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ προέδρου κ. Βάλθη, ὅπως σκεφθῇ καὶ ἀποφασίσῃ ἐπὶ τῶν ζητημάτων τῆς ἀναρμοδιότητος τοῦ δικαστηρίου καὶ τοῦ ἀκύρου τῆς ὑπὸ τῆς βουλῆς γενομένης προδικασίας.

Τὸ παρελθὸν Σάββατον ἀγορεύων ὁ κ. Λομβάρδος ἐκίνησε τὴν φρίκην καὶ τὸν τρόμον ὁλοκληροῦ τοῦ ἀκροατηρίου καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν δικαστῶν, καὶ ἔκαμε τοὺς καταδίκους νὰ κύψωσι τρέμοντες τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν ἐξῆς λόγων: «Δὲν εἶχεν ἀνάγκη τὸ ἔθνος καὶ ἡ βουλὴ νὰ διδάχθῃ παρὰ τῆς ὑπερασπίσεως τὸν πρὸς τὴν ἐκκλησίαν σεβασμόν, τὸ ἔθνος σέβεται τὴν ἐκκλησίαν, ἀλλ' ὅταν εἶδε τὴν μίτραν καὶ τὸ ἀκρηπτόν αἴτινα παρέδωκεν εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς ὁ Χριστὸς, περιφερόμενα εἰς τὰς ἀγυῖας, τὰς λέσχας, τὰ καφενεῖα, ὅταν εἶδε ταῦτα προσφερόμενα εἰς πλειοδοσίαν, ὅταν ἤκουσεν ὅτι ὁ νοσῶν ἀρχιεπίσκοπος Ἀργολίδος δὲν εἶχε νὰ ἀγοράσῃ ζωμόν, ὅταν κατόπιν εἶδε τὸν δανειστὴν τοῦ ἀρχιεπισκόπου ἀφαιροῦντα ἐν τῷ τάφῳ ἀπὸ τοῦ νεκροῦ τὴν ἀρχιερατικὴν μίτραν, ὅταν λέγω, εἶδεν ὅλα ταῦτα, ἠθρόνη τὴν ἐκκλησίαν περὶ ὑβριζομένην ἐξέβαλε φωνὴν ἀγανακτήσεως καὶ ἡ φωνὴ αὕτη ἔλεγε: Τιμωρία! Τιμωρία! Τιμωρία εἰς τοὺς πομπεύοντας τὴν ἐκκλησίαν».

Ἀπαντῶντες εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἀληθοῦς ἑλληνοσ Φαναριώτου, λέγομεν αὐτῷ, ὅτι ἅμα τῇ παραλαβῇ τῆς ἀφῆσαμεν κατὰ μέρος τὴν πολιτικὴν γελιογραφίαν, καὶ ἐθέσαμεν, ὡς βλέπετε, Φαναριώτικῃν, διὰ νὰ τὸν εὐχαρίστῃσώμεν μὲ τὸ παρὰ πᾶν ὄχι. Ἡθέλαμεν δὲ τὸν εὐχαρίστησῃ πλειότερον, εἰν εὐηρεστεῖτο νὰ ἀποστείλῃ ἡμῖν καὶ ὅλα τὰ ἐγγράφα του καὶ τοὺς τίτλους του, διὰ νὰ ἴδωμεν πόθεν ἔλκει τὴν καταγωγὴν ἐκ Κομῆτων, ἐκ Πριγκήπων, ἢ ἐκ Βαροῶν; καλὸν ὁμῶς θὰ ἦτο νὰ ἀποστείλῃ πρὸς ταῖς ἄλλοις καὶ τὴν φιλικῶν ἀντιθέσιν, διὰ νὰ γίνῃ γνωστὸς καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας ὅτι οὗτοῦτο ἄληθός ἐστιν ὅτι ἐπὶ τῶν προκαταρκτικῶν ζητημάτων συζήτησις.

— Ἀνεγνώσαμεν τὸ γλαφυρὸν καὶ περισπούδαστον ἐκεῖνο παράρτημα, διὰ τοῦ ὁποίου εἰς Γεωργίος ἐκ τῶν Καπετανιάνων, ἐκτός τοῦ ὅτι λέγει ὅτι δὲν εἴμεθα πλέον τέκνα τῶν Πηγαδιώτων καὶ τῆς ἐλευθερίας Λακωνίας καὶ λοιπά, ἐπὶ τέλος μᾶς προσκαλεῖ καὶ εἰς μονομαχίαν. Ἐμεινάμεν ἐξεστνηκότες πρὸ τοῦ παραρτήματος τούτου, καὶ ἐκ τῶν πρώτων λέξεων ἀνεγνωρίσαμεν ἐν τῷ ἅμα τὸν ἀνθηρότατον καὶ ἐμβριθέστατον κάλαμον τοῦ Δόκτορος καὶ Ῥητορος τῶν Νεκρῶν τῆς ἐπαρχίας Καλαμῶν. Ἀποροῦμεν ὁμῶς πῶς οἱ συγγενεῖς καὶ οἰκεῖοι τοῦ Γεωργίου ἐπιτρέπουσιν εἰς τοῦτον νὰ ῥίπτῃ εἰς τὴν δημοσιότητα ὅσα ληρήματα τῷ γράφουσιν ἄλλοι ἡμεῖς, σεβόμενοι καὶ τιμῶντες τὴν ἱστορικὴν οἰκογένειαν τῶν Καπετανιάνων, δὲν ἐδημοσιεύσαμεν τὸ λαμπρὸν τοῦτο παράρτημα ἄλλως, ἀν ἐπράτταμεν τοῦτο, ἡ οἰκογένεια τῶν Καπετανιάνων ἤθελεν ἐξευτελισθῆναι καὶ κρυβῆ εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς ἐκ τῆς προσγινομένης αὐτῇ αἰσχύνης. Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τῆς μονομαχίας, παραπέμπομεν τὸν Γεωργίον τοῦτον νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τοῦ Δημητράκη Π. Τζάννε, ἐπιδόξου βουλευτοῦ τῆς ἐπαρχίας Καλαμῶν, ὅστις ἔχει τὴν καλὴν διάθεσιν νὰ ὑπερασπίσῃται δωρεὰν πάντα ἀδικούμενον, καὶ ὅστις, πιστεύομεν, ὅτι καὶ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην θὰ ἔχη τὴν ἀγαθότητα νὰ ἀναλάβῃ ἀπὸ ἡμῶν ἀπέναντι τοῦ ἥρωος Γεωργίου τὰ καθήκοντα τῆς μονομαχίας.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Κύριός τις πρόκειται νὰ ἐκδώσῃ ὅσον οὐ πω βιβλίον ἐπιγραφόμενον Ἀπάνθισμα τῶν κατωρθωμάτων τοῦ Νικολοπούλου. Ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ θὰ περιγράφωνται λεπτομερῶς τὰ λαμπρὰ ἀνδραγαθήματα τοῦ μεγάλου κρουσάρου τῶν Ἀρχιερέων. Οὐδὲν παρακαλοῦνται ὅσοι γνωρίζουσι ἀνεκδοτὰ τοῦ κ. Νικολοπούλου ν' ἀποστείλωσιν αὐτὰ ἐντός ἐπιστολῆς εἰς τὸ γραφεῖόν μας.

Τί νὰ γίνω; τί νὰ γίνω; . σκουπιδιάρης; δὲν μοῦ πάει . .
Τὸ ὠραῖό μου τὸ χέρι δὲν ἀντέχει νὰ βαστάῃ
Τὸ φτυάρι, καὶ νὰ τρέχω μὲ τὸ κάρρο ὅλη ἡμέρα
Μές' εἰς τοὺς δρόμους, τὰ σοκάκια, νὰ μαζεύω κάθε λέρα.
Νὰ γενῶ κ' ἐγὼ τσαγκάρης; μπά! μπά! μπά! θεὸς φυλάξοι!
Πῶς ἔμπορεῖ σουβλιὰ βελόνια τέτοιο χέρι νὰ βαστάξῃ;

Τί νὰ γίνω ὁ καυμένος τὸ σακκοῦλι νὰ γεμιζῶ,
Νὰ ἀρχίσω τὰ ντουβάρια καὶ ἐγὼ νὰ σοφαρίζω; . .
ὦ! καλλίτερα τὸ ἔχω δίχως ὁδωραχὸ νὰ μείνω;
Παρὰ σ' ὅλη τὴ ζωὴ μου σοβατζῆς ποτὲ νὰ γίνω,
Καὶ νὰ τρέχω ὀλοένα ἀπ' ἐδῶ κ' ἀπ' ἐκεῖ πέρα
Μές' εἰς τὴν βρώμα καὶ τὴν λέρα.

Δὲν γεννήθηκα εἰς τὸν κόσμον γιὰ νὰ γίνω σκουπιδιάρης,
Καὶ ζωγράφος τιποτένιος εἰς τοὺς τοίχους, ἡ τσαγκάρης.
Δὲν μοῦ ἔχ' ἡ τύχη τέτοιο ἔργο βανάυσου γραμμένο . .
Μ' ἔχει γιὰ σκοποὺς μεγάλους καὶ σοφοὺς προωρισμένο,
Καὶ ἐγὼ ἀν προσπαθῶ μὲ τὸ ἓνα καὶ μὲ τ' ἄλλο,
Μετὰ ἓνα, δύο χρόνια θὰ νὰ κάνω τὸν μεγάλο.

Τί νὰ γίνω; . . αἰ! ἄς γίνω νέος δημοσιογράφος,
Ἐάν τοὺς ἄλλους φουκαράδες καὶ σπουδαῖος ἀρθρογράφος,
Ἐεῦρω ὅλο τ' ἀλφαβῆτα, καὶ αὐτὸ μόνον μὲ φθάνει . .
Τώρα δὲν μοῦ λείπει ἄλλο παρὰ πένα καὶ μελάνι
Καὶ χαρτὶ μιᾶς πεντάρας γιὰ ν' ἀρχίσω νὰ συντάξω
Ἄρθρα, κ' ὄλους νὰ τρομάξω.

Μόλις τὸ 'πα, καὶ ἀμέσως εἰς τὸ χέρι πένα πιάνω,
Τὴν βουτῶ εἰς τὸ μελάνι καὶ σπουδαῖα ἄρθρα κάνω.
Ἐάν τὰ διάβασα μονάχος καὶ πολὺ καλὰ τὰ εἶδα,
Ἀπεφάσισα νὰ βγάλω καὶ ἐγὼ ἐφημερίδα,
Καὶ μὲ τὸν «Λαόν» ἐβγήκα εἰς τὴν δημοσιογραφίαν,
Καὶ δοξάζω τοῦ μεγάλου Τζουμπελῆ μου τὴν σοφίαν.

Τὰ σπουδαῖά μου τὰ ἄρθρα ἅμα εἶδαν τότε ὅλοι,
Ἐβγάλα μεγάλην φήμην εἰς τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλι,
Κ' ὅλοι ἔτριψαν τὰ μάτια μ' ἓνα καυτερὸ κρεμμύδι,
Γιὰ νὰ μὴ κακοματιάσουν τὸν σοφὸ Λογιωτατίδη.
Τέτοιος ἔγινε κ' ἀκόμη πῖδὸς μεγάλος ἔν νὰ γίνω . .
Ἄλλὰ ὅ,τι καὶ ἀν κάμω, πάντα λ' ἐρα θὲ νὰ μείνω.

Εἰς τὸν Μιμῆ.
Δὲν εἴξευρα, Μιμικό μου, ὅτι κοντὰ εἰς τὰλλα,
Τὴν ποίησιν, τὰ δράματα, τὴν ὠμορφὴν καθβάλα,
Καὶ τὰ λοιπὰ καὶ τὰ λοιπὰ ἔχεις καὶ ἄλλη χάρι,
Νὰ ἴσῃ καὶ πολὺ νταῆς, μεγάλο παλληκάρη,
Ποῦ εἰμπορὶς ἀπ' τὸ θυμὸν σὰν τὸ ἀσκι νὰ σκᾶσης,
Καὶ ἔχεις δύναμι τ' αὐτὸ μὲ μιὰ γροθιά νὰ σπᾶσης.

Αὐτὸ δὲν τὸ ἐπίστευα, μὰ τώρα τὸ πιστεύω,
Καὶ γιὰ τὸ νταῖλίκι σου, Μιμῆ μου, σὲ ζηλεύω.
Σὲ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου τί παλληκάρη εἶσαι,
Πῶς στέκεσαι, πῶς πιάνεσαι, πῶς κάνεις, πῶς κινεῖσαι,
Καὶ πῶς κτυπᾷς καὶ χύνεσαι ἀπάνω εἰς τὸν ἐχθρό σου . . .
Σὲ εἶδα καὶ ἐθαύμασα τὸν παλληκαρισμὸ σου.

Τοῦ Κουπιτῶρη ἔκανες σὲ μιὰ γωνιά καρτέρι,
Καὶ μιὰ μαγκοῦρα βάσταγες μεγάλη εἰς τὸ χέρι,
Κι' ἀπὸ τῆ φοῦρα σου ἔπεφταν ἡ μίξαις καὶ τὰ σάλια,
Καὶ ἐβλεπες ἀπὸ μακρὰ μὲ δύο ἡματοκιάλια
Γιὰ νὰ ἰδῆς ἀν θὰ φανῇ κ' ἀπάνω του νὰ τρέξῃς,
Καὶ μὲ τὸ μπαστουνάκι σου καλαῖς νὰ τοῦ τῆς βρέξῃς.

Μὰ τέλος πάντων φάνηκε, καὶ ἔτρεξες εἰς τὴ μέση
Ἐάν παπαροῦνα κόκκινος, καὶ ἔλαβες μιὰ θέσι
Ποῦ καὶ αὐτὸς ὁ Παφᾶλ ἤθελε νὰ σαστίσῃ,
Καὶ δὲν θὰ εἶχε δύναμι γιὰ νὰ τὴν ζωγραφίσῃ.
Τὸν κύτταξες, ἐστάθηκες σὲ μιὰ γωνιά τοῦ δρόμου,
Καὶ τοῦ 'πες ἀγιάτι κτύπησες, μωρὲ, τὸν ἀδελφὸ μου; . .

Τὰ λόγια τοῦτα τέλειωτες, καὶ μονομιὰ θυμῶνεις,
Καὶ τὴν κομψὴ μαγκοῦρά σου πολὺ ψηλὰ σηκώνεις,
Καὶ πέρνεις φόρα, καὶ εὐθὺς τοῦ καταφέρνεις δύο
Μὲ ὅλη σου τὴ δύναμι ἀπάνω εἰς τὸ κρανίον,
Κ' ἐκεῖνος ὁ κακόμοιρος νεκρὸς ἔξαπλώθη κάτω,
Καὶ σὺ ἀμέσως ἐφυγες ἔσταν ἄλογο βαρβάτο.

Τεῖά σου, μωρὲ δραματικέ . . . τὸ εἰδεξες καὶ πάλι,
Κι' ἄς σκούζουν, καὶ ἄς λέγουνε, Μιμικό μου, οἱ ἄλλοι
Πῶς ἐφυγε ἡ ἐντροπὴ ἀπ' τὴ χρυσὴ σου μούρη,
Καὶ ἐγίνες τραμπούκαρος καὶ ξύστρωτο γοιδούρι.
Γιὰ τέτοια μὴν πειράζεσαι καὶ διόλου μὴ λυπᾶσαι . . .
Κορομηλιᾶς ἡ γεννήθηκες καὶ πάντα τέτοιος ὀλασαι

Ο ΣΥΖΥΓΙΟΣ.

Παντού έπηγα κ' εἰς αὐτό ἀκόμη τὸ παζάρι
 Διὰ νὰ εὕρω ἄμαξα, ὠραῖό μου κανάρι,
 Νὰ πάμε εἰς τὸ θέατρο, ἀλλὰ... τί δυστυχία!
 Ὅπου κι' ἂν ἴπῃγα, πουθενὰ δὲν ἦρα οὔτε μία.
 Ὅλαις τῆς ἐνοικίαςαν ἀπὸ τὸ μεσημέρι,
 Καὶ δὲν εὕρισκεται καμμιά, γλυκύτατό μου ταῖρι.

Μὰ ξεύρεις, γυναικούλά μου, τί ἐσυλλογιζόμουν
 Στὸ δρόμο ποῦ ἐρχόμουν;
 Εἰξεύρω πῶς τὸ πόδι σοῦ τὸ λεπτοκαμωμένο
 Ἀπάνω εἰς τὰ πούπουλα εἶνε συνειθισμένο,
 Καὶ δὲν μπορεῖς εἰς τὸ θέατρο νὰ πᾶς χωρὶς ἁμάξι,
 Γιατί θὰ πάθῃς τίποτε... πῶ! πῶ! Θεὸς φυλάξοι!

Λοιπὸν ἐσκέφθηκα κ' ἐγὼ, γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω,
 Σιγὰ σιγὰ καὶ ἀπαλὰ νὰ σὲ τοποθετήσω
 Μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ μικρὸ καὶ δίτροχ' ἁμαξάκι,
 Ποῦ βάζ' ἡ παραμάννα μας τ' ὠραῖό μας παιδάκι,
 Κ' ἐγὼ νὰ κάνω τ' ἄλογο, καὶ σὺ τὸν καρωτσέρη,
 Νὰ πάμε εἰς τὸ θέατρο, γλυκύτατό μου ταῖρι.

Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ.

Καλὰ ποῦ τὸ ἐσκέφθηκες... κ' ἐγὼ ἀνησυχούσα,
 Κ' ἐγύριζα, κ' ἐγύριζα, καὶ ἐκαρδιοχτυπούσα,
 Καὶ μοναχὴ μου ἔλεγα πῶ! πῶ! τί δυστυχία,
 Ἐὰν δὲν εὕρη ἄμαξα ὁ ἄνδρας μου καμμία.
 Εἶν' ἀδικὸν τὸ Ζιροφόλὲ ἀπόψε νὰ μὴν ὀδοῦμε,
 Καὶ ἐν λαμπρὸν μελόδραμα νὰ ἀποστερηθοῦμε.

Σ' εὐχαριστῶ, ἀνδρούλη μου, εἰξεύρω πῶς φροντίζεις
 Μὲ κάθε τρόπον κ' ἐξοδὸν νὰ μὲ καλοκαρδίζεις.
 Εἰξεύρω πῶς μὲ ἀγαπᾷς, πῶς εἶμαι ἡ ζωὴ σου,
 Καὶ μ' ἔχεις πάντα, ἄνδρα μου, εἰς τὴν ἐνθύμησί σου
 Ἀλλὰ κ' ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ, ψυχὴ μου, σὲ λατρεύω,
 Καὶ μὴν ἀκοῦς ποῦ λέγουνε ὅτι σὲ μασκαρεύω.

Μὴν τοὺς ἀκοῦς, πουλάκι μου... τέτοια ἐγὼ δὲν κάνω.
 Ἐγὼ ἐσένα ἀγαπῶ, τὸ λουσο, καὶ τὸ πιάνο,
 Καὶ γιὰ τὰ ἄλλα, μάτια μου, ἓνα παρὰ δὲν δίνω...
 Ἄν σοῦ τὸ λέγω ψέμματα, Θεόστραβη νὰ μείνω.
 Τράβα λοιπὸν τὸ δίτροχο, ποῦ μπαίνει τὸ μωρό μας,
 Καὶ ἔτσι θ' ἀποδείξουμε τὸν Φαναριωτισμό μας.